

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

GRIJILE VIEȚII OMENEȘTI ȘI PRONIA DUMNEZEIASCĂ

DUMINICA A 3-A DUPĂ RUSALII

(Despre grijile vieții)

SF. CUV. MC. FEVRONIA;

SF. MC. ORENTIE ȘI FRAȚII SĂI;

SF. MC. LIVIA

Știind că învățăturile Mântuitorului Hristos reprezintă semintele Împărăției cerurilor, care ajung să rodească încă de aici, de pe pământ, când sunt primite și îngrijite cum se cuvine, să încercăm o înțelegere mai apropiată a câtorva dintre aceste cuvinte pe care le-am auzit rostite din pericopa evanghelică de astăzi:

1. „Luminătorul trupului este ochiul; dacă ochiul tău va fi curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar dacă ochiul tău va fi rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul, cu cât mai mult!” (Matei 6, 22-23).

Ochii noștri sunt ca niște ferestre: prin ele noi privim lumea, dar suntem și priviți. Inclusiv starea sufletească a omului se dezvăluie, în mare măsură, prin privire. Cu ajutorul ochilor putem vedea nu doar lumina sau întunericul, ci și bunătatea sau răutatea, înțelepciunea sau nepriceperea semenilor noștri. Așadar, prin „ochi” înțelegem aici nu numai simțul vederii, ci și mintea (priceperea și înțelepciunea), așa după cum subliniază și Sfântul Ioan Gură de Aur, într-o omilie a sa la acest text evanghelic: „Ceea ce este ochiul pentru trup, aceea este mintea pentru suflet. După cum atunci când ochii sunt orbiți, cea mai mare parte a lucrării celorlalte mădulare este pierdută, pentru că li s-a stins lumina, tot așa și când mintea este stricată, sufletul se umple de nenumărate rele. După cum cel ce stârpește izvorul a secat și râul, tot astfel cel care strică mintea a tulburat toată osteneala sufletului în lumea aceasta...” (Omilii la Matei, 20, 3).

În duminica a 3-a după Rusalii, Biserica a rânduit să fie lecturat, la Sfânta Liturghie, textul Evangheliei după Matei cap. 6, vers. 22-33, a cărui principală temă este despre grijile vieții omenești și despre pronia dumnezeiască. Textul acesta face parte din Predica de pe Munte, prezentată în capitolele 5, 6 și 7 ale Evangheliei după Matei, predică pe care a rostit-o Domnul Iisus Hristos la începutul lucrării Sale dumnezeiești în lume, în fața ucenicilor Săi și a multimilor nenumărate care veniseră să-L asculte și să se vindece de neputințele lor.

2. „Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6, 24).

Prin cuvintele de mai sus, Mântuitorul ne îndeamnă să nu fim duplicitari, să zicem una și să facem alta, să afișăm în fața lumii ceva și de fapt să simțim altceva, adică să fim nesinceri, prefăcuți și ascunși. Cu alte cuvinte, să părem în fața lumii a fi interesați de cele duhovnicești, iar în ascuns să ne preocupe averea, funcțiile și toate celelalte bunuri și avantaje materiale trecătoare, slujind de fapt nu lui Dumnezeu, ci unor valori lipsite de consistență și de perspectivă eshatologică – viața veșnică în Împărăția cea cerească.

3. „De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; au nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea? [...]. Deci, nu duceți grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Pentru că după toate acestea se străduiesc păgânii; doar știe Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele” (Matei 6, 25, 31).

Înțelegem de aici că Mântuitorul nu îndeamnă la pasivitate, lene, nemuncă, adică a ne lăsa în „voia soartei”, așa cum din păcate interpretează greșit unii semeni de-ai noștri, ci a nu ne preocupa excesiv și exclusiv de grijile vieții pământești, de cele ale trupului, ignorând astfel aspirațiile cerești ale sufletului.

Grijile vieții trupești devin sursă de anxietate pentru cel care nu înțelege purtarea de grijă a lui Dumnezeu față de creația Sa și, în special, față de om. Îngrijorarea pentru aspectele materiale ale vieții absoarbe toată energia sufletească necesară cugetării la cele înalte și îl

consumă pe om fără a-l ajuta să crească duhovnicește. Singura preocupare majoră a creștinului ar trebui să fie cea față de suflet. Diferența esențială dintre un creștin și un necredincios este încrederea totală a celui dintâi în providența dumnezeiască.

De aceea, Mântuitorul Hristos, având

în vedere deosebita purtare de grijă a lui Dumnezeu față de făpturile Sale, încheie pericopa evanghelică de astăzi zicând: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate celelalte se vor adăuga vouă!” (Matei 6, 33). ❖

Diac. Marinela Laurențiu Marcu

SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL, STÂLPI AI BISERICII

Sfinții Apostoli sunt cei care l-au slujit pe Iisus Hristos, iar Pavel a devenit apostol prin activitatea lui, pentru că el n-a făcut parte din grupul celor 12 Sfinți Apostoli, dar prin activitatea lui a devenit și el un adevărat apostol al Mântuitorului.

Sfântul Apostol Petru

Era pescar din Betsaida, la Marea Galileei, și se chema Simon înainte de a se întâlni cu Domnul. Era frate cu Sfântul Apostol Andrei, „cel întâi chemat” la slujirea credinței. Era cel mai vârstnic dintre cei doisprezece Ucenici și deseori vorbea în numele Apostolilor, rugând pe Învățătorul să le tâlcuiască înțelesul tainelor credinței.

Era o fire înfocată, cinstită și plină de rodire pentru Hristos, gata oricând la uitarea de sine. Cu toată dragostea pentru Iisus Hristos, nu și-a putut învinge slăbiciunea, lepădându-se de trei ori de Domnul său, tocmai când Acesta era batjocorit și purtat de la Ana la Caiafa.

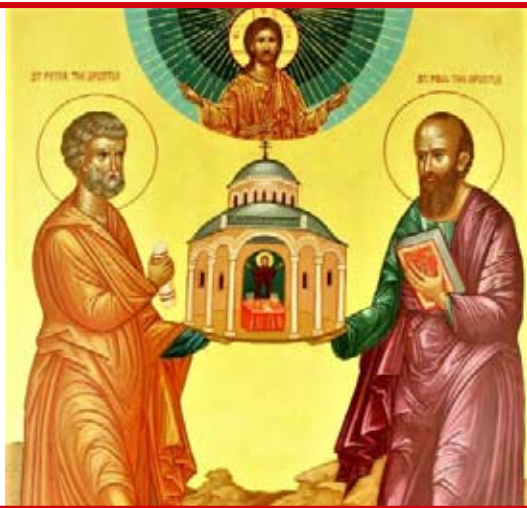
Dar, cu multe lacrimi și cu mult zbucium, a ispășit el întreita lui lepădare de Domnul, iar, la cea de a treia arătare a Domnului Înviat, Petru redobândește vrednicia de Apostol, mărturisind de trei ori dragostea lui către Mântuitorul Hristos.

După Înălțarea la cer a Domnului și după Pogorârea Duhului Sfânt a început strădania, fără de odihnă, pentru răspândirea credinței. A propovăduit Evanghelia în Iudeea, în Antiohia și în Pont, în Galatia, în Capadocia și în Bitinia, ajungând până la Roma. Deși mai vârstnic, s-a supus într-un totu hotărârilor luate la Sinodul Apostolilor, din anul 50.

Peste tot a întemeiat Biserici, a învățat, a mângâiat, a întărit credința și nădejdea primilor creștini. Când n-a putut ajunge la frați, a scris cele două epistole din Noul Testament, comori de învățătură mai prețioase decât aurul și pietrele scumpe.

Marele pescar și-a încheiat viața la Roma. La anul 67, în ziua de 29 iunie, Sfântul Apostol Petru a îndurat moarte de mucenic, în vremea prigoanei dezlănțuite împotriva creștinilor de crudul

Toți sfinții sunt „Stâlpi ai Bisericii”, desigur, dar în primul rând Mântuitorul Hristos, care este stâlpul cu adevărat al Bisericii, temelia sa. Sfinții Apostoli Petru și Pavel sunt mai cunoscuți lumii dintotdeauna, pentru că, prin munca misionară pe care au depus-o, au răspândit creștinismul în toată lumea cunoscută a Antichității, iar prin această activitate au avut un rol deosebit de important în viața Bisericii.

împărat Nero (54-68). Pe colina Vaticanului verhovnicul Apostolilor a fost răstignit cu capul în jos, pecetluind cu sângele său credința și dragostea lui față de Mântuitorul Hristos.

Sfântul Pavel, Apostolul neamurilor

A fost bărbat învățat, fariseu și rabin în religia evreilor, ucenic al lui Gamaliel și cunosător al întregii învățături din vremea sa. Se numea Saul înainte de a veni la credință și era de origine din Tarsul Ciliciei.

Împuternicit de sinediul din Ierusalim, Pavel a prigonit cumplit pe cei ce mărturiseau credința în Hristos și propovăduiau Învierea Lui. Pe când călătorea spre cetatea Damascului, pentru a prinde pe creștinii de acolo, Saul a văzut pe Domnul, Care i S-a arătat în chip minunat, și a crezut în El, lepădând rătăcirea în care trăise până atunci.

De atunci, Saul a fost un neînfricat propovăduitor al credinței creștine și, sub noul nume de Pavel, a fost unul dintre cei mai mari Apostoli ai lui Hristos. El a dus Evanghelia, adică vestea cea bună a Domnului, printre popoarele păgâne, binevestind în multe locuri din Răsărit, trecând prin Grecia, la Atena, la Corint, în Asia Mică și în Macedonia și ajungând până la Roma.

În lungile sale călătorii, a îndurat nenumărate primejdii, a suferit bătăi, a fost întemnițat, a îndurat foamea și setea. Nicio suferință nu i-a micșorat râvna de propovăduire a credinței, nicio primejdie nu l-a înspăimântat.

Prin toate cetățile pe unde a trecut a întemeiat Biserici, de care s-a îngrijit tot timpul, sfătuindu-le și îndrumându-le prin Epistolele pe care le trimitea către frați, când se afla departe, epistole din care ni s-au păstrat paisprezece, ca un adevărat tezaur al vieții în Hristos, ca o adevărată știință a mântuirii.

Sfântul Apostol Pavel a fost numit „Apostolul Neamurilor”, deoarece a vestit cel mai mult pe Hristos printre popoarele păgâne din acele timpuri, iar sfârșitul său a fost cu moarte de mucenic, tăindu-i-se capul cu sabia, murind în aceeași zi cu Sfântul Petru și sub același împărat Nero, la marginea Romei, pe drumul ce duce de la Roma spre mare.

Acești doi mari Apostoli nu-și au lauda de la oameni, ci de la Însuși Domnul, Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos; că pe Sfântul Apostol Petru l-a fericit pentru mărturisirea lui, numindu-l „piatră”, și pe adevărul mărturisirii lui a zidit Biserica Sa; iar pe Sfântul Apostol Pavel l-a numit „vas ales”, care avea să poarte numele Domnului înaintea tiranilor și a împăraților.

Să cinstim necontenit pe acești mari ctitori ai credinței noastre. Cât vor dura cerul și pământul, faptele și învățăturile Sfinților Apostoli nu se vor șterge din istoria mântuirii.

Să-i chemăm în rugăciunile noastre și să le fim recunoscători, urmând credința apostolică a Bisericii Ortodoxe, Una, Sfântă și Sobornicească, pe care ei au făcut-o să crească pe Piatra-Hristos. **(sursa informațiilor - basilica.ro)** ❖

LA CEASUL ÎMPLINIRILOR ȘI PROIECT DE VIITOR

După cum vă este binecunoscut tuturor,
la vârsta de 65 de ani fiecare preot
trece la o altă etapă, adică se pensionează.

Din mila lui Dumnezeu,
după 37 de ani de activitate preoțească,
am ajuns și eu la această vârstă.
Drept pentru care Îi mulțumesc lui Dumnezeu.

Din bunăvoința Preafericitului,
pentru încă un an de zile voi duce mai departe
misiunea care mi-a fost încredințată.

Adică mă voi ocupa de activitatea didactică,
sacramentală și de cea gospodărească a Bisericii.

Dar ca sarcină de serviciu
mi s-a lăsat să duc la bun sfârșit lucrările
pe care le-am început împreună.

Am căutat în ultimul timp să desăvârșim lucrările absolut necesare pentru bunul mers al vieții bisericii. Astfel, am terminat construcția și amenajarea noului grup sanitar. Apoi am reabilitat geamurile bisericii, o lucrare în valoare de 6.500 euro. Iar acum ne luptăm pentru instalarea liftului la centrul social. Lucrarea este executată în proporție de 50%, urmând ca la finalizarea liftului să putem da în folosință căminul de bătrâni și casa de oaspeți. Lucrările de construcție la căminul de bătrâni și casa de oaspeți s-au finalizat. Am dotat până acum una din cele 12 camere de oaspeți, urmând să mobilăm și cele 9 camere pentru bătrâni, să cumpărăm paturi, saltele, lenjerie.

Anul acesta, după cum vă este cunoscut, este „Anul omagial al pastorației persoanelor vârstnice”, drept pentru care dorim ca în toamna acestui an să dăm în folosință cele 9 garsoniere pentru bătrâni. De aceea, venim la dumneavoastră rugându-vă ca împreună să aducem la bun sfârșit această lucrare.

Mulțumesc celor care au înțeles și care au fost alături de noi, ajutându-ne la finalizarea acestor lucrări. Și cum fuga de pe urmă este mai grea decât cea dintâi, vă rugăm stăruitor să ne fiți aproape în sarcina misionar-pastorală ce ne stă înaintea. Este cunoscută în Patriarhia Română credința dumneavoastră lucrătoare și sunt convins că vom duce la bun sfârșit această lucrare, căminul de bătrâni, iar parohia noastră va trece la o altă activitate filantropică, asemenea Bisericii primare.

Este vremea faptelor. Faptele sunt cele care vorbesc despre credința noastră. Să lucrăm împreună ca preț de veacuri să rămână spre pomenire activitatea

fiecăruia dintre noi. Din fapte putem arăta credința noastră. Sunt mulți în parohia noastră care nu au sprijinit cu nimic activitatea Bisericii, care nu au contribuit cu nimic la lucrările care ne-au stat înaintea. Dar turma mică a lui Hristos și-a făcut datoria. Dumneavoastră, cei care citiți aceste rânduri și participați la viața Bisericii, sunteți poporul lui Dumnezeu, sufletul poporului lui Dumnezeu, care păstrează credința și nația română.

Împreună am lucrat pentru familie, pentru fiecare suflet care ne-a fost încredințat spre pastorație, păstrând cu fidelitate darul pe care Dumnezeu ni l-a făcut nouă, românilor. Vremurile sunt așa cum sunt, dar noi trebuie să rămânem așa cum ne-a pus Dumnezeu pe fiecare cu rost în Biserica Sa. Hristos este temelie. „Dar fiecare să ia seama cum zidește, căci nimeni nu poate pune altă temelie decât cea pusă, care este Iisus Hristos. Iar de zidește cineva pe această temelie: aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrul fiecăruia se va lămuri ca prin foc.” (I Corinteni 3, 10-13)

Există o carte în Sfânta Scriptură, începută dar neterminată, care se numește Faptele Apostolilor. Sfântul Luca a scris acolo viața Bisericii din vremea sa. În această carte sunt amintiți apostolii și

creștinii primelor veacuri, cu faptele lor. Fiecare apostol trebuie să continue scrierea acestei cărți. Acolo, fiecare slujitor al Bisericii, fiecare creștin își lasă scris numele său.

Cum ați vrea să rămână scris numele dumneavoastră în această carte?

Căci noi trebuie să-i scriem și pe cei răi, și pe cei buni. Pe fiecare cu faptele sale. Pe cei buni cu faptele lor de eroism creștin, iar pe cei nepăsători cu indiferența și nelucrarea lor în viața lui Dumnezeu. Sunt convins că dumneavoastră, cei care v-ați zidit cu noi ca niște conștiințe vii, vă veți scrie numele prin fapte bune nu numai în „Faptele Apostolilor” ci și în Cartea Vieții.

Căci citim în Apocalipsă cuvântul lui Dumnezeu care ne spune că „aceștia prin fapte bune și-au păstrat numele scris în cartea vieții, iar aceștia sunt cei care prin fapte rele și-au tăiat numele din cartea vieții”. Și cel mai greu cuvânt din toată Scriptura este acesta: „vai aceluia al cărui nume nu este scris în cartea vieții!”

„Și am văzut pe morți, pe cei mari și pe cei mici, stând înaintea tronului și cărțile au fost deschise; și o altă carte a fost deschisă, care este cartea vieții; și morții au fost judecați din cele scrise în cărți, potrivit cu faptele lor.” (Apocalipsa 20, 12) ✝

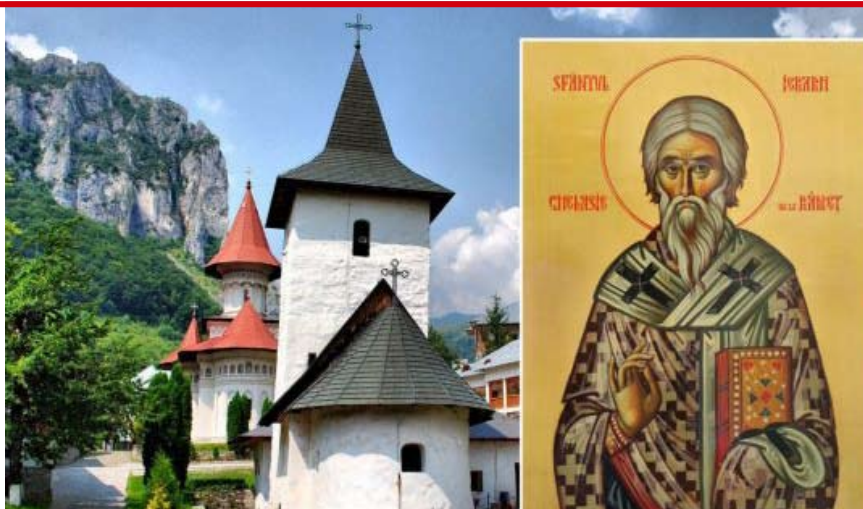
Părintele Dinu

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 25 Iunie - 2 Iulie 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 25.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 3-a după Rusalii (Despre grijile vieții) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 28.06	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 29.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Sf. Ap. Petru și Pavel - Utrenia, Sfânta Liturghie
Vineri 30.06	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 1.07	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 2.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a după Rusalii (Vindecarea slugii sutașului) Utrenia, Sfânta Liturghie

SFÂNTUL IERARH GHELASIE DE LA RÂMEȚ, O VIAȚĂ PLINĂ DE MINUNI

Arhiepiscopul Ghelasie, menționat în data de 2 iulie 1377 într-o inscripție descoperită în biserica Măn. Râmeț, este primul ierarh ortodox cunoscut cu numele în Transilvania, cu reședința la Măn. Râmeț sau la Măn. Geoagiu, o mănăstire care datează din secolele XIV-XV. În timpul egumeniei sale la Măn. Râmeț, Cuv. Ghelasie a adunat în obște zeci de călugări sporiți în fapte bune, dintre care nu puțini se nevoiau în liniște în munții din împrejurimi. Sub povățuirea sa, marea sihăstrie a Râmețului a trăit cea mai înfloritoare epocă duhovnicească din istoria ei.

Cuviosul Ghelasie a fost unul dintre cei mai renumiți egumeni ai Măn. Râmeț – numită dintru început mănăstirea eremiților. În jurul Măn. Râmeț au fost multe astfel de sihăstrii, cum ar fi Sihăstria (Mănăstirea) Geoagiu (sec. XV-XVI), Sihăstria Bulzu–Câmpeni (sec. XVI-XVIII), Sihăstria Afteia – Cioara (sec. XVI-XVIII), Sihăstria Cuteiuș – Huedin (sec. XVII-XVIII).

Având o viață duhovnicească îmbunătățită și învrednicindu-se încă din tinerețe cu darul facerii de minuni este ales mai apoi egumen al Măn. Râmeț. Se spune despre Cuv. Ghelasie că avea doisprezece ucenici cu care împreună se ruga și postea, săvârșind sfintele slujbe cu osârdie și frică de Dumnezeu. Toată săptămâna Cuviosul nu mânca, îndestulându-se numai cu Preacuratele Taine. Ziua mergea cu ucenicii la ascultare, iar noaptea făcea priveghere și săvârșea Sfânta Liturghie. Numai sâmbăta și duminica mânca împreună cu călugării la trapeza mănăstirii. Îi cerceta în posturi pe toți sihaștrii ce se nevoiau în peșteri și mai apoi cobora în mănăstire, așteptat fiind de credincioșii și mocanii de prin munți. Având mare dar de la Dumnezeu, la Cuv. Ghelasie veneau și mulți bolnavi, mai ales cei stăpâniți de duhuri rele, și cu rugăciunile lui se vindecau.

Cele transmise prin tradiție, ca și aceste vindecări minunate, au fost întregite de cercetările făcute la Râmeț de un grup de specialiști, în decembrie 1978. Cu acest prilej, s-a descoperit, în biserica mănăstirii, o inscripție care consemna numele „arhiepiscopului” Ghelasie, al zugravului Mihul de la Crișul Alb și data de 2 iulie 1377. Așadar, biserica era zidită cu mult înainte de anul 1377, iar atunci în fruntea Bisericii Ortodoxe din Transilvania se găsea arhiepiscopul Ghelasie, primul ierarh ortodox cunoscut cu numele în această

„țară” românească. Acest arhiepiscop nu putea fi altul decât călugărul Ghelasie, pe care poporul l-a cinstit ca „sfânt”, poate încă din timpul vieții. El va fi fost egumen al obștei de la Râmeț, fiind apoi înălțat la treapta arhieriei.

Anii au trecut. Prin anul 1762, din ordinul generalului austriac Bukow, trimisul împărătesei Maria Tereza, zeci de mănăstiri și schituri românești din Transilvania au fost arse, distruse cu tunurile sau prefăcute în biserici parohiale. Între acestea se numără și Râmețul. A fost refăcută, dar în 1785 a fost distrusă din nou. Măn. Râmeț a fost închisă și doar din când în când mai slujeau preoți din satele învecinate.

Abia după 1918 se reia aici viața călugărească.

În anul 1925, Măn. a fost cuprinsă de furia pârâului Geoagiu, iar biserica veche, după retragerea apei, a rămas îngropată de aluviuni aproape doi metri. Dumnezeu a descoperit în chip minunat moaștele acestui nou odrăslit din neamul nostru. În timpul când biserica era împresurată de ape a ieșit la suprafață un cap de om care nu se depărta de altar, ci plutind pe apă a ocolit biserica de trei ori și s-a așezat singur pe fereastra de la altar. Capul avea culoarea galbenă și răspânda o mireasmă bine plăcută. Tot în acea zi apele au mai scos la suprafață încă două capete. Preotul Barbu din Geoagiu de Sus, slujitor în acea vreme la mănăstire, a îngropat cu evlavia cuvenită cele trei cranii în partea dreaptă a bisericii vechi, păstrându-se în aceeași cinste tradiția Sf. Ghelasie.

În anul 1940 a venit la mănăstire un părinte călugăr de la Sfântul Munte Athos, de origine român ardelean din părțile locului și a redeschis mănăstirea. Văzând biserica îngropată, a înlăturat pietrișul și pământul aduse de ape, ridicând un zid de

sprijin de piatră în jur. Călugării au observat că iarna, în partea dreaptă a bisericii vechi, deși era zăpadă peste tot, într-un loc anumit, zăpada se topea, iar vara dispărea roua. Călugării, dându-și seama că acesta este un semn, au săpat și au găsit cele trei cranii, pe care le-au spălat și le-au așezat în biserică după rânduiala mănăstirească.

În curând avea să se descopere în chip minunat capul Sf. Ghelasie. O femeie cu numele Maria din Negrești-Oaș s-a îmbolnăvit de epilepsie și era atât de chinuită încât îi speria pe toți. Mergând pe la mănăstiri în țară și rugându-se i s-a arătat Sf. Ghelasie poruncindu-i să meargă la Măn. Râmeț și acolo se va tămădui. Femeia nu știa unde este această mănăstire, dar călătorind și tot întrebând a aflat drumul spre Râmeț. Când a ajuns în apropiere de mănăstire, femeia a strigat cu glas mare: „Sfinte Ghelasie ajută-mă și mă scapă din necaz!”. Călugării, auzind și socotind aceste cuvinte un semn, s-au adunat în biserică și au înălțat rugăciuni, săvârșind Taina Sfântului Maslu. Cuviosul părinte stareț cu bogată trăire în viața călugărească a atins pe rând cele trei capete de femeia bolnavă. Când a atins de femeie capul Sf. Ghelasie, aceasta îndată s-a tămăduit și au laudat toți pe Dumnezeu Care s-a „făcut minunat întru sfinții săi. Femeia a mărturisit călugărilor cum i s-a arătat Sf. Ghelasie și i-a zis: „Eu sunt Ghelasie, ocrotitorul Măn. Râmeț”. Așa a apărut evlavia pentru Sf. Ghelasie, maicile mai bătrâne din mănăstire dând mărturie că au cunoscut pe această femeie Maria, care fusese vindecată în chip minunat de către ocrotitorul obștii călugărești.

Multe alte minuni au făcut moaștele Cuv. Ghelasie. Drept pentru care, în anul 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe l-a canonizat, trecându-l în calendar cu zi de prăznuire 30 iunie. ❀